

[Berlau]

militær og sagde, vi skal nok få det til at fungere, skulle Danmark, hvis vi fulgte hr. Arne Melchior's parole, på et eller andet tidspunkt optræde i rollen som den, der ønskede at besætte. Det er svagheden ved at bruge elendige lignelser og bibelske udsagn, som ikke kan bruges i politisk virksomhed.

(Kort bemærkning).

Preben Møller Hansen (FK):

Det, jeg hæftede mig ved, var hr. Arne Melchior, der jo er et prægtigt menneske, der forstår at sætte mennesket i centrum, men som til tider tager lidt fejl. Hr. Arne Melchior gav udtryk for, at NATO var verdens største fredssorganisation. Jeg vil gerne stille hr. Arne Melchior et spørgsmål om denne problemstilling. NATO har eksisteret nu i en del år, siden 1949. I den mellemliggende tid har belgierne udført en beskidt krig i Congo med drabet på Lumumba til følge. Vi har Frankrigs engagement i Tchad, vi har Tyrkiet og Grækenland, der kæmper vildt og voldsomt om Cypern, og vi har USA, der har besat Grenada, og vi ved, at USA har solgt våben til Iran og Irak, og en del af de penge, der derved er tjent, er indsat på hemmelige bankkonti i Schweiz, og pengene er derfra viderekolporteret til kontraerne i Nicaragua. Er det ensbetydende med, at hr. Arne Melchior betragter den slags virksomhed som fredsbevarende, vil jeg da gerne vide det.

Jens Thoft (SF):

Jeg vil gerne sige tak til den socialdemokratiske ordfører, som gav sin tilslutning – om end kun til en del af forslaget, men et skridt i den rigtige retning tager vi da imod.

Jeg skal også sige tak til den radikale ordfører, der som sædvanlig omklamrede forslaget med velvilje, uden at jeg kunne høre, at der var noget som helst at have velviljen i. Hver eneste gang vi diskuterer disse ting, siger hr. Bernhard Baunsgaard, at vi skal have en kontrol, og at vi skal have mere indsigt, og hver gang sker der ikke mere i sagen, men også denne gang mener jeg at hr. Bernhard Baunsgaard omklamrede forslaget med velvilje.

Jeg havde egentlig forventet, at jeg også kunne have sagt tak til Fælles Kurs' ordfører. Hr. Jørgen Tved talte meget lidt om forslaget, men forstod jeg ham ret, var han slet og ret imod tjenesterne, hvorfor han end ikke ville støtte et be-

skedent skridt i retning af mere kontrol og mere åbenhed om tjenesterne. Det gode blev således det bedste fjende, og det beklager jeg.

Jeg vender mig så til ministeren, hvis holdning var, at et parlamentarisk kontrolorgan ville sløre ministeransvarligheden.

Nu er det sådan, at det kontrolorgan, vi tænker os, forudsætter, at vi har streng tavshedspligt, og derfor er det ikke korrekt, at det vil sløre ministeransvarligheden. Hvis det var sådan, at jeg som SF's repræsentant i dette kontrolorgan kunne gå til mine kolleger og fortælle, hvad der var sket i kontrolorganet, er det klart, at der også ville være lagt politisk rygstød til ministerens handlinger. Men da det ikke kan ske, kan ministeren jo i bedste fald opfatte det som en vejledning. Ansvarret er fortsat ministerens, men det er klart, at i og med at repræsentanter for partierne herinde har givet ministeren tilslutning til skridt i en eller anden retning, ligger der naturligvis også et ansvar for de pågældende partier, men jeg kan ikke se, at ministerens ansvarlighed vil blive sløret. Ministeren vil fortsat kunne gøres direkte ansvarlig for de dispositioner, han har foretaget.

Så var der ministerens andet problem, nemlig problemet med hensyn til ombudsmanden. Nu er det i bedste fald en falsk problemstilling. Jeg erindrer ikke, at jeg nogen sinde i ombudsmandens beretninger har set, at han har grebet ind over for efterretningstjenesten, og jeg er sikker på, at hvis jeg eller Sømændenes Forbund klagede til ombudsmanden over, at deres telefoner aflyttes, ville svaret, når Ombudsmanden henvender sig til Justitsministeriet, være, at ifølge sagens natur eller af principielle grunde kan spørgsmålene ikke besvares. Det er nemlig svar, vi andre har fået, når vi har interesseret os for konkrete sager, og det må vel derfor også være givet, at ombudsmanden vil få samme svar. Derfor mener jeg, at den problemstilling er fuldstændig falsk.

Endelig sagde ministeren, at det ville være forbundet med betydelige sikkerhedsmæssige problemer, hvis man skulle pålægge efterretningstjenesterne i hovedtræk at offentliggøre, hvad de bedriver.

Jeg har i bemærkningerne til den del af forslaget listet nogle af de oplysninger, som jeg synes det var rimeligt at man fik, f.eks. efterretningstjenestens generelle retningslinjer i terroristbekæmpelse. Hvorledes skulle det kunne